

DE DROOMWANDELAAR

BAILEY SPADE: BOEK 1

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2024 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

e-ISBN: 978-1-63142-899-9
Gedrukt ISBN: 978-1-63142-901-9

HOOFDSTUK EEN

IK SLIK EEN druppel verdund vampierbloed door.

“Alarm en bewaking uitgeschakeld,” fluistert Felix in mijn oortje. “Het inbreken kan beginnen.”

Voordat ik kan antwoorden, begint het bloed te werken en wordt het gewicht van mijn oogleden getild terwijl mijn slaapgebrek verdwijnt. De druppel moet alleen te groot zijn geweest, of ik heb hem te snel na de laatste dosis gedronken. Ik voel een ongewenste bijwerking — orgastisch genot — opkomen.

Ik verstevig mijn greep op de lockpick totdat het pijn doet en ik mezelf in mijn onderarm steek.

“Wat voor de duivel?” roept Felix uit. “Waarom deed je *dat*?”

De camera op mijn kraag had mijn stiekeme slok niet opgevangen, dus ik begrijp waarom dit er aan zijn kant vreemd uitziet. “Laat maar.”

De pijn doet mijn euforie snel teniet en ik prijs me gelukkig dat ik de tijd heb genomen om mijn

apparatuur te steriliseren, anders zou dit met koudvuur eindigen. Wanneer ik de lockpick uit mijn arm trek, geneest de wond onmiddellijk — en het beste van alles is dat er geen teken van orgastisch genot overblijft.

Daar gaan we dan. Ik heb niet van dat vampierbloed genoten, afgezien van de boost voor alertheid, wat mijn doel was — en mijn libido die naar het niveau van een tienerjongen in een stripclub steeg.

“Ik dacht dat je vreemdheid beperkt was tot reinigingsrituelen.” Felix klinkt bizar sexy in de nagloed van het vampierbloed.

Ik geef geen antwoord. In plaats daarvan maak ik een snelle inwendige scan om er zeker van te zijn dat geen enkel deel van me nog steeds de aantrekkingskracht van de zeer verslavende substantie voelt. Met al mijn huidige problemen zou verslaafd raken aan vampierbloed hetzelfde zijn als van een klif springen nadat ik mezelf in cyanide heb verdronken.

Tot nu toe gaat het goed. Ik pak de deurknop. “Ik ga naar binnen.”

“Wat je gaat doen is op deze wereld illegaal,” zegt Felix tegen me, alsof ik dat nog niet wist.

“Hoe zit het met het hacken van al die banken?” fluister ik terug. “Je zou het niet leuk vinden als ik je daarover de les zou lezen.”

Een Cognizant zoals hij, zij het iemand die permanent op aarde woont, noemt Felix een technomancer. Hij kan op silicium gebaseerde technologie voor hem laten werken, een kracht die hij

aan prestaties verspilt die elk mens met diepgaande computerkennis zou kunnen doen.

“Droomwandelen zal je niet helpen om aan de menselijke gevangenis te ontsnappen,” antwoordt hij. “Of het overleven, wat dat betreft.”

“Dat is discutabel.” Ik besluit hem niet over die keer te vertellen dat ik een van zijn natte dromen had opgepikt, met name die waarin hij dacht dat hij een bewaker was die door verdacht aantrekkelijke vrouwelijke gevangenen werd aangevallen. “Maar als je je werk goed hebt gedaan, dan zal ik niet in de gevangenis belanden.”

“Ik kan alleen maar het slimme alarm regelen. Als die Bernard paranoïde genoeg is, dan heeft hij misschien ook het oudere, domme alarm ingesteld, en die zal afgaan zodra je binnenkomt. Of misschien heeft hij een hond. Misschien is hij wel wakker.”

Ik gluur stiekem naar mijn pols, waar de meeste mensen een harige armband zouden zien zitten. Maar hij is eigenlijk een wezen dat een *looft* wordt genoemd. Normaal gesproken leeft zijn soort op koeachtige *moofts*, maar Pom, zoals hij zichzelf noemt, heeft me als zijn gastvrouw geadopteerd. Op dit moment slaapt hij, zoals gewoonlijk, maar de pikzwarte tint van zijn vacht weerspiegelt mijn innerlijke onrust. Als ik sterf, dan sterft Pomsie met mij; zo werkt onze relatie.

Dus ik zal ervoor moeten zorgen om niet dood te gaan. Eenvoudig.

Ik richt mijn aandacht weer op de zware houten deur en streel Pom om mezelf te kalmeren. Als mijn

handen zijn gestabiliseerd en zijn vacht een meer neutrale tint blauw heeft gekregen, begin ik het slot open te maken.

“Serieus, Bailey,” zegt Felix terwijl ik de deurknop aanraak, “er moeten betere manieren zijn om geld te verdienen. Met je —”

Ik demp het oortje. Uiteraard zijn er meer legitieme manieren om het geld te verdienen wat ik nodig heb, maar die manieren betalen lang niet zo goed als mijn huidige werkgever. Ik loop al een maand achter op mama’s medische rekeningen, en als ik in de komende twee weken niet met twee miljoen cc — Gomorraans cryptocash — kom, dan zullen ze haar van de beademing halen. Geen enkele eerlijke baan zou me in de korte tijd die ik heb zoveel geld laten verdienen. Ik heb het een tijdje zonder slaap moeten doen om de eindjes aan elkaar te knopen. Sterker nog, ik heb sinds het ongeluk van mama vier maanden geleden niet meer dan een paar uur achterelkaar geslapen. In het begin bleef ik op een natuurlijke wijze wakker, vervolgens heb ik farmacologische stimulerende middelen gebruikt en uiteindelijk heb ik mijn toevlucht gezocht tot vampierbloed.

Ik reik in mijn zak naar een van mijn laatste twee slaapgranaten en draai aan de deurknop.

Geen alarmbellen.

Geen hondengeblaf.

Niemand die me met een pistool doodschiet.

Ik druk op de knop van de granaat en gooi hem in het appartement.

Het slaapgas sist terwijl het zich over de hele ruimte verspreidt.

“Dat gas is over twee minuten vervlogen,” fluister ik ten behoeve van Felix. “Als er een hond is, of als Bernard wakker was, dan slapen ze *nu*.”

Ik hef het dempen net op tijd op om Felix iets over een *fatsoenlijk plan* te horen mopperen. Wat hij zich niet realiseert, is dat het gevaarlijkste deel van deze klus eraan komt.

Ik ga op mijn tenen het penthouse in. Valerian, de man die me hiervoor heeft ingehuurd, moet Bernard goed betalen. Deze woning is ruim, vooral voor New York, waar onroerend goed bijna net zo duur is als in mijn thuiswereld Gomorrah.

Ik lokaliseer de slaapkamer en tuur door de duisternis naar het bed. Oef — Bernard ligt opgerold in een foetale positie, bedekt met een zware deken.

Ik kruip naar het bed.

“Lijkt hij niet op Mario?” fluistert Felix.

Een man met een digitale loodgieter vergelijken is niet zo gek als het klinkt. Toen ik Felix voor het eerst ontmoette, hebben we een band gekregen door onze liefde voor videogames.

Ik bestudeer het besnorde gezicht van de mollige man. “Meer als Wario, Mario’s aartsrivaal.”

“Geen van hen heeft zo’n litteken.”

Hij heeft gelijk. Het litteken op Bernards voorhoofd hoort op het gezicht van een interdimensionale krijger, niet op die van een ingenieur bij een VR-bedrijf op aarde.

“Dus, wat nu?” vraagt Felix.

“Ik moet hem aanraken.”

Felix grinnikt.

Ik rol met mijn ogen. “Niet op een vieze manier.”

Ik kijk naar de oogleden van mijn slachtoffer voor snelle oogbewegingen. Niets. Shit. Ik trek mijn handschoenen uit en doe mijn best om me voor te bereiden op de onaangenaamheden die gaan komen — specifiek het minst risicovolle, maar meest walgelijke aspect van wat ik op het punt sta te proberen.

Huid-op-huidcontact.

De zweetparel die langs de rand van het litteken op Bernards voorhoofd wiebelt, helpt niet, evenmin als zijn mufte adem.

“Waar wacht je nog op?” vraagt Felix. “Heb je weer last van je OCD?”

“Op hygiëne letten betekent niet dat ik OCD heb.” Ik raak de fles desinfecterende handgel in mijn zak aan, mijn redder in nood hier op aarde. “Trouwens, hij is niet in REM-slaap.”

“Wat betekent dat je dat gevaarlijke subdroomgevecht moet doen als je bij hem naar binnengaat?”

“Je laat het veel te veel als verkrachting klinken. Ik ga niet bij hem ‘naar binnen’. Ik bezoek alleen zijn dromen. Maar, ja, als het subdroomgevecht de droom-ik doodt, dan zal de echte ik krankzinnig worden.”

Eigenlijk is dat een understatement. Niet lang voor haar ongeluk, als een manier om me te ontmoedigen

mijn krachten te gebruiken, had mam me beelden laten zien van wat er met een droomwandelaar gebeurde die in de droomwereld was gestorven. Hij sloeg als een hondsdolle gek aan het moorden en kannibaliseerde zijn slachtoffers. Ik heb dit gecontroleerd, en zelfs jaren later wordt hij nog steeds in een gewatteerde cel vastgehouden.

“Dus je gaat wachten tot hij in REM-slaap gaat?” vraagt Felix.

“In het ideale geval.”

“Hoelang gaat dat duren?”

Ik zucht en raadpleeg mijn telefoon van de aarde. “Negentig minuten, als mijn gas hem knock-out heeft geslagen.”

Ik hoor Felix op zijn toetsenbord klikken. Dan zegt hij, “Ik zie dat hij Ambien neemt. Ik betwijfel of het door je gas is gekomen dat hij onder zeil is geraakt.”

“Verdomme.” Ik weersta de drang om tegen de poot van het bed te schoppen. “Dat medicijn onderdrukt de REM-slaap. Misschien moet ik later terugkomen of —”

“Bailey.” Zijn toon wordt scherper. “We staan op het punt gezelschap te krijgen.”

Ik draai me om naar de deur, mijn hartslag gaat omhoog, terwijl Poms vacht donkerder wordt om mijn pols.

“Vampiers,” zegt Felix. “Ordebewakers. Ze staan bij elke uitgang. Het op een lopen zetten zou zinloos zijn.”

Pucking puck. Waarom kon het geen ander soort Cognizant zijn? Vampiers slapen alleen als ze dat willen, dus mijn resterende granaat zal ze niet knock-

out slaan — en ik heb niets anders tot mijn beschikking.

Mijn blik gaat naar de inloopkast in de hoek van de slaapkamer. “Kan ik me verstoppen?”

“Ze hebben waarschijnlijk je DNA. Hoe konden ze anders met zoveel precisie op je afkomen?”

Hij heeft gelijk. Zelfs *ik* wist niet dat ik hier zou zijn totdat ik mijn versleutelde e-mail een uur geleden had gelezen. Dit is niet goed. Gewapend met mijn DNA kan een vampier me overal in het Cogniversum vinden.

Ik streel Pom en probeer niet in paniek te raken. “Wat willen ze?”

“Geen idee,” zegt Felix, “maar ik betwijfel of het ze iets kan schelen dat je inbreekt.”

“Betwistbaar.” Ik draai me terug naar Bernard. “Het klinkt alsof ik geen keus heb. Als ik de levensondersteuning van mijn moeder gaande wil houden, dan moet ik naar binnen, REM-slaap of niet.”

“En ik zal mijn best doen om de ordebewakers te vertragen. Ik denk dat ik de lift langzamer kan laten gaan, misschien zelfs —”

“Bedankt.” Ik negeer het trillen van mijn handen, haal het handdesinfectiemiddel tevoorschijn en smeer het op Bernards harige onderarm. “Op hoop van zegen.” Ik pak de (hopelijk) ontsmette plek van de huid.

In zekere zin zitten er positieve kanten aan deze clusterpuck. Als de subdroom me doodt en ik word moorddadig gek in de echte wereld, dan zullen de vampiers me tenminste uitschakelen voordat ik

iemand kan kannibaliseren. Plus, door al deze adrenaline hebben mijn gebruikelijke angsten dat ik *Staphylococcus aureus* en andere beestjes van mijn doel oploop kortsluiting.

Mijn vingers raken de huid van de man, en mijn spieren verstijven even als ik vaag een vleugje ozon ruik en het gevoel van vallen ervaar. Dan wordt de kamer donkerder om me heen en verdwijnt de wereld van wakker zijn.

HOOFDSTUK TWEE

IK STA BOVEN op zwart water, met een hemel als magma erboven. Er lopen een dozijn wezens naar me toe, de een nog lelijker dan de ander.

De eerste ziet eruit alsof twintig sets van mierenkaken tot de grootte van een vrachtwagen zijn uitgegroeid en voelsprietten en poten hebben ontkiemd. Een andere lijkt op een enorme spiraalworm, of misschien een syfilis-bacterie, met duizendpootachtige poten die in messcherpe klauwen eindigen. De minst gruwelijke van de wezens doet me aan een beerdiertje denken: een microscopisch klein diertje dat in water leeft en geen waarneembare ogen of neus heeft, een gat als mond heeft en acht ledematen die in klauwen eindigen die aan het lichaam van een zeekeo zijn bevestigd. Er is alleen niets microscopisch aan dit beerdiertje. Hij is drie meter hoog.

Het kaakschepsel heeft de leiding en springt naar me toe terwijl hij door elk van zijn kaken schreeuwt.

Als ik zou besluiten om op wat diamanten te kauwen, dan is dat waarschijnlijk hoe het zou klinken. Maar dan duizendvoudig vergroot. Ik krijg het griezelige gevoel dat het ding iets probeert te zeggen, maar op een frequentie die meer kans maakt om mijn oren te laten bloeden dan om informatie door te geven.

Er slingert een harig aanhangsel vanaf mijn pols en het strekt zich uit tot een zweep terwijl het krijsende beest op me af springt, met kaken die in harmonie klapperen.

Ik sla met de zweep. Een sonische knal laat het zwarte water om me heen rimpelen. Mijn zweep snijdt het kaakwezen in gelijke helften die aan mijn voeten ploffen en me met kleverige groene troep besproeien. Ik ben verlamd van walging — dat is het moment dat de tong van het syfiliswezen mijn linkerschouder doorboort.

De pijn is misselijkmakend en scherp, en ik heb geluk dat mijn zweep aan mijn lichaam is bevestigd, anders zou ik hem hebben laten vallen. Nu de afkeer een verre herinnering is, sla ik weer met mijn wapen. Met een tweede sonische knal splijt ik het syfilisding doormidden en ontwijk ik de bloederige stroom die eruit spuit.

Als ze zien wat er met hun broeders is gebeurd, vallen de overgebleven monsters met veel minder enthousiasme aan, wat goed is omdat ik emmers vol bloed uit mijn schouder verlies. Voordat ze beseffen dat ik verzwak, ga ik in het offensief en sla ik met de zweep.

Boem. Boem. Boem.

Alleen het beerdertje blijft staan, en om te vluchten draait hij zich met een snelheid om die men niet van zo'n enorme massa zou verwachten.

Ik spring er achteraan, met mijn zweep klaar om aan te vallen. "Oh, nee, je gaat nergens heen." Een sonische boem later komt het beerdertje in stukken naar beneden gedwarreld.

Zodra dat gebeurt, verandert de wereld om me heen.

HOOFDSTUK DRIE

MIJN SCHOUDER KLOPT terwijl ik mijn hoofd omdraai om plafonds van twaalf meter hoog met een vierkante koepel, geelachtige blauwe marmeren vloeren, roodachtige groene muren en een drijvende verzameling gloeiende geometrische vormen in me op te nemen, zoals de overlappende Penrose-driehoek, die in de wakkere wereld onmogelijk zijn. Ik adem diep in en ruik het zoete aroma van *manna*, mijn favoriete Gomorraanse eten.

Natuurlijk. Ik ben in de hoofdlobby van mijn paleis. Wat betekent dat dit de droomwereld is, en de monsters die ik net versloeg, waren een onderdeel van wat ik de subdroom noem. Puck. En wederom realiseerde ik me niet wat er gebeurde, ondanks de onrealistische stukjes zoals op water lopen en Pom die in een zweep veranderde.

Een steek van pijn brengt me terug naar het

moment. Deze schouderblessure gedraagt zich al te realistisch, wat betekent dat ik er slechts een paar liter bloedverlies van verwijderd ben om in de droomwereld te sterven en dus gek te worden.

Ach ja. Nu ik weet waar ik ben, kan ik de dingen veranderen zoals ik wil.

Ik zweef uit mijn droomlichaam alsof ik een bijna-doodervaring heb. De pijn verdwijnt onmiddellijk. Ik bestudeer het lichaam onder me en krimp mentaal ineen. Die schouder is er *slecht* aan toe. De rest van mij ziet er echter voor een droom behoorlijk saai uit.

Met nauwelijks moeite genees ik mijn schouder. Dan, omdat ik het kan, maak ik mijn lichaam langer en dunner en ruil ik mijn praktische cargobroek en camouflagehemd in voor een cool leren jasje, strakke zwarte jeans en kniehoge laarzen. Een goed begin. Ik vervang mijn kroezige zwarte krullen voor de look waar ik de voorkeur aan geef — felle vlammen van vuur waardoor het lijkt alsof een vuurvogel een nest op mijn hoofd heeft gemaakt. Aangezien ik haast heb, zal dit moeten volstaan.

Ik spring terug in mijn lichaam. Zodra ik dat doe, verschijnt Pom voor me — iets wat hij doet wanneer ik droomwandel en hij in REM-slaap is, wat bijna altijd het geval is.

Hier in de droomwereld is hij geen pluizige polsband. Net als ik neemt hij een droomvorm aan.

Met het formaat van een grote uil, met gigantische lavendelkleurige ogen, zeer mobiele driehoekige oren

en een donzige vacht die van kleur verandert om bij zijn emoties te passen, is Pom pure bewapende schattigheid. Naar verluidt zijn schattige wezens zoals otters, panda's en koala's in vergelijking ronduit lelijk.

“Je hebt je gezicht hetzelfde gelaten,” zegt hij in zijn zangerige falsetto. “Waarom?”

“Vind je mijn gezicht niet leuk?” Ik ga door zijn vacht tot hij blauw wordt en ga naar mijn toren van slapers.

Hij zweeft omhoog en vliegt achter me aan als een selfie-drone. “Je gezicht is draaglijk. De mensen van de aarde lijken het tenminste leuk te vinden.”

“Als je verwijst naar het staren, denk ik dat ze gewoon proberen mijn ras en etniciteit uit te vogelen.”

Hij vliegt voor me. “Wat is dat?”

“Het is net als wanneer we proberen uit te zoeken wat voor soort Cognizant iemand op Gomorrah is. Mensen van de aarde gebruiken die labels op dezelfde manier, waarbij sommige groepen andere groepen niet leuk vinden — net zoals dodenbezweerders en vampiers.”

“Oh, maar dat is een gemakkelijk raadspelletje.” Zijn oren wiebelen van opwinding. “Orks zijn groen, elfen zijn dun en wilgachtig, dwergen hebben baarden, reuzen zijn —”

“Juist.” Ik versnel als ik bij de trap kom. Hoewel de tijd in de droomwereld sneller gaat, of voelt alsof dat gebeurt, is er nog steeds een goede reden om haast te maken. Wat kan mij het ook schelen — ik vlieg

omhoog in plaats van de moeite te nemen om elke tree te nemen. “Maar het is niet altijd zo eenvoudig,” ga ik verder terwijl Pom me inhaalt. “Weerwolven zien er niet anders uit dan ik, tenzij ze zich veranderen.”

Zijn harige gezicht krijgt een wijze blik. “Dus wat denken de meeste mensen van jouw gras en tapijt?”

“Het is *ras* en *etniciteit*. En hun gissingen gaan alle kanten op: Latijns-Amerika, Afrika, het Midden-Oosten... Sommigen denken dat ik gewoon een gebruind persoon van Europese afkomst ben met een permanentje — ik denk dat het door de kleine neus en grijze ogen komt.”

“Ik vind je ogen leuk.” Pom fladdert weer voor me, zijn ogen knipperen niet. Dit gebrek aan sociale vaardigheden is de reden waarom ik hem meestal vraag om onzichtbaar te zijn als ik met mijn klanten werk.

Hij moet mijn gedachte oppikken omdat de punten van zijn oren rood worden.

“Bedankt voor het compliment,” zeg ik om hem te kalmeren. In een opwelling verander ik mijn ogen in vuurrood om bij mijn haar te passen.

Poms oren worden weer blauw. “Mensen zijn stom. Je komt duidelijk niet van een van die plaatsen.”

“Oké.” Ik neem een kortere weg door een deel van de muur voor me te laten verdampen. “Het goede nieuws is dat mijn uiterlijk me een voordeel geeft. Wij de Cognizanten hebben de neiging om zich in die delen van door de mens bezette werelden te vestigen waar we het meest op de inheemse bevolking lijken —

wat betekent dat als ik ooit besluit om definitief naar de aarde te verhuizen, ik de keuze uit een groot deel van de planeet zou kunnen hebben.”

Poms vacht wordt donkerder. “Waarom zouden we ooit op zo’n achterlijke plek willen wonen?”

Hij heeft een punt. Het sanitaire systeem op aarde is nog steeds op water gebaseerd, de VR-technologie staat nog in de kinderschoenen en de auto’s rijden nog niet zelf.

“Gomorraah is in alle opzichten beter.” Hij pikt duidelijk mijn gedachten weer op.

“Ik moet in de buurt van mensen zijn om mijn krachten te behouden,” herinner ik hem er voor de zoveelste keer aan. “Bovendien kan ik dankzij mijn geweldige reputatie bij Cognizanten van de aarde hier goedbetaalde banen krijgen.”

“Als in illegale banen met een hoog risico,” moppert hij.

Ik onderdruk een golf van zorgen over de ordebewakers in de wakkere wereld. Waarom zou Pom zich druk maken over iets waar hij niet mee kan helpen? In plaats daarvan geef ik een uitbarsting van snelheid en bereik ik de toren van slapers.

De toren is een cilindrische glazen structuur die uit verschillende niveaus van nissen met glazen wanden bestaat, elk met een enkel meubelstuk: een bed. Zodra het me is gelukt om een droomverbinding met iemand te maken, dan verschijnen ze wanneer ze dromen in een van die bedden. Dankzij deze toren hoef ik maar één keer de onplezierige taak van het

aanraken van mensen in de echte wereld te doorlopen.

Bernard, de nieuwste slaper in mijn collectie, heeft de plaats ingenomen die vrijkwam toen ik mijn meest recente legitieme patiënt van zijn bedplasprobleem genas en onze link verbrak.

Naarmate we dichter bij Bernards nisje komen, wordt de rest van Pom zwart en vloek ik binnensmonds.

Er vliegen donkere mini-wolken boven Bernards hoofd.

“Dat zul je altijd zien,” mompel ik. “Waarom dacht ik dat het eindelijk een keer mee zou zitten?”

Die wolken duiden op een traumalus — een soort droom die gebaseerd is op traumatische gebeurtenissen in het leven van Bernard. Traumalussen kwellen slapers op een regelmatige basis, en ze zijn zo krachtig dat ik het makkelijker vind om er gewoon naar te kijken zonder iets te veranderen. Het goede nieuws voor de slaper in kwestie is dat mijn aanwezigheid tijdens deze speciale dromen meestal hun herhalingscyclus doorbreekt, waardoor de slaper zich in de wakkere wereld beter voelt.

Dit kan Bernards geluksdag zijn. Maar niet zozeer de mijne. Ik heb haast.

Pom vliegt naar de wolken en ruikt er even aan, wat het moment is dat een miniatuur bliksemschicht zijn neus raakt. “Auw! Dat is een slechte.”

Ik wis zijn pijn uit en omhul de wolken in een

beschermende glazen bubbel. “Waarschijnlijk een diep trauma.”

“Dan zal ik niet met je meegaan.” Poms vacht lijkt op steenkool. “De laatste keer dat we met zo iemand werkten, verstoorde het mijn slaap.”

Om zijn punt te benadrukken, schiet hij achter me, alsof Bernard hem uit de lucht zou kunnen halen en hem zou kunnen dwingen om de nachtmerrie te zien.

“Heeft iets *jouw* slaap verstoord?” Ik draai me om en grijns naar hem. “Heb je drieëntwintig uur en vierenveertig minuten geslapen in plaats van de volle drieëntwintig uur en *vijf*veertig minuten?”

Hij snuift. “Ik loop tenminste niet op vampierbloed, zoals sommigen.”

“Nou, technisch gezien, gezien onze symbiotische relatie, draai jij er ook op. Het werkt alleen niet bij jou, maar —”

“Wat jij wil. Ik ga niet naar binnen, hoeveel je ook smeekt.” Pom tilt zijn kin op en verdwijnt als een Cheshire-kat. In plaats van zijn glimlach, is het zijn harige kin die in de lucht zweeft totdat hij helemaal weg is.

“Ik heb je daar sowieso niet nodig,” zeg ik tegen de lege lucht. “Ik heb haast en dit zal zonder je gejammer sneller gaan.”

Hij hapt niet.

Ik ben bijna bij Bernard als ik mezelf op mijn voorhoofd sla. Ik vergat mezelf bijna weer onzichtbaar te maken.

Scherp en ondetecteerbaar door zicht, geluid of

geur, raak ik Bernard op zijn onderarm aan zoals ik in de wakkere wereld had gedaan — alleen zonder me zorgen te maken over besmetting.

En dan, in tegenstelling tot in de realiteit, waar ik in een slaapachtige trance sta, verdwijn ik in de droomwereld uit het paleis en verschijn in Bernards traumalus.

HOOFDSTUK VIER

IK BEVIND ME in een speeltuin, een van de meest primitieve anachronismen van de aarde waar kinderen fysiek spelen. Op Gomorrah hebben volledig meeslepende virtuele ruimtes deze lang geleden vervangen, wat betekent dat er geen vuil, geen ziektekiemen en veel meer entertainmentopties voor de kleintjes zijn.

Deze speeltuin is griezelig. Er kruipen spinnen en maden in de zandbak en de lege schommel zwaait alsof er geesten op zitten. Zelfs het klimrek ziet er vreemd uit en de bomen doen me aan een kwaadaardig bos uit een donker sprookje denken.

Ik wed dat de originele speeltuin er niet zo uitzag. Bernards emoties verdraaien de omgeving.

De man zelf loopt naar een wip, met de handen van twee schattige kinderen in zijn greep — een klein meisje dat een peuter is en een iets oudere jongen.

Hmm. Er was geen teken van een familie toen ik in zijn appartement inbrak.

“Papa, ik moet plassen.” Het meisje springt van voet tot voet.

“Ik ook,” zegt de jongen. “En ik ga eerst.”

“Nee, ik eerst.” Ze kijkt haar broer heerszuchtig aan. “Prinsessen eerst.”

Ze kibbelen erover terwijl Bernard hen naar een toilet in het park leidt. *Een openbaar toilet*. Gatver. Privétoiletten op waterbasis zijn al verschrikkelijk genoeg.

Ik zweef een paar meter achter hen. Hoewel deze droom gemakkelijk kan worden ingegeven door, laten we zeggen, Bernards onderbewuste spijt over het nooit starten van een gezin, stellen mijn krachten me in staat om zonder twijfel de waarheid te weten: deze droom is op een herinnering gebaseerd. Alle traumalussen die ik ben tegengekomen, zijn herinneringen geweest — hoewel ik in theorie op een dag een droom zou kunnen tegenkomen die de herinnering te veel verdraait. Mocht dat gebeuren, dan zou ik mijn krachten gebruiken om de waarheid te achterhalen en, hopelijk, de lus op die manier te doorbreken.

Dus het is een herinnering — maar van wanneer? Het litteken op Bernards voorhoofd ontbreekt, dus het lijkt me dat dit een tijdje geleden moet zijn geweest.

“Ik kan het niet meer ophouden,” zegt de jongen als ze het toilet bereiken.

Het meisje begint te huilen.

“Je bent zo’n baby,” zegt de jongen.

Het meisje stamp met haar voet en schreeuwt harder.

“Laten we gaan.” Bernard sleept ze naar het herentoilet.

Oh, de geur... het uitzicht... de *ziektekiemen*. Pom had gelijk om te verdwijnen; dit kan iemand voor het leven traumatiseren.

De muren beginnen op me af te komen.

Puck, ik verander de droom zonder het te willen. Dat is niet goed. Als Bernard mijn invloed opmerkt, kan hij wakker worden.

Ik sluit mijn ogen. Dit is slechts een droom, en een die op dat moment door Bernards emoties gekleurd is. Er kunnen geen ziektekiemen in mijn buurt komen. Ik zou dit als blootstellingstherapie voor mezelf moeten zien — een beetje zoals wat ik met mijn klanten doe die fobieën hebben.

Ja, dat is het.

De wanden van het toilet worden weer normaal, maar voor het geval dat, schakel ik mijn reukvermogen uit.

De broer en zus hebben nog steeds ruzie. Zichtbaar gefrustreerd helpt Bernard de jongen zijn ding te doen bij een laag urinoir en hij sleept vervolgens de huilende peuter naar een toilethokje. Mijn vage aanwezigheid volgt hen erin, want dit is Bernards droom/herinnering en ik kan alleen ervaren wat hij doet.

Door het gehuil heen hoor ik iemand het toilet binnenkomen.

De jongen schreeuwt.

Bernard verstijft even en trapt dan het toilethokje open — net op tijd om de achterkant van een man uit het toilet te zien rennen.

De jongen is weg.

Deze keer sluiten de muren vanwege Bernard. Hij grijpt de hysterische peuter als een zak vast en rent het toilet uit en kijkt verwoed rond in de speeltuin. Hij ziet de man bij de ingang van het park.

“Stop,” schreeuwt hij. “Geef hem terug!”

De ontvoerder duikt naar een auto die bij een brandkraan geparkeerd staat, gooit de jongen op de achterbank en springt achter het stuur.

Bernard sprint achter hem aan, maar hij rijdt al met gierende banden weg. “Wat was het kenteken?” schreeuwt Bernard naar de peuter in zijn greep.

Het meisje huilt hysterisch.

De pijn op Bernards doodsbleke gezicht is pijnlijk om naar te kijken.

“Bailey,” zegt een bekende stem in mijn oor. “Ze zijn er.”

Puck, ik ben nog niet klaar. Er is meer aan de hand, ik weet het gewoon. Maar er is een druk op mijn arm die niets te maken heeft met de droom, en mijn wang prikt alsof iemand erop heeft geslagen.

Als een ballon die knalt, verbreekt mijn droomwandelande trance en open ik mijn ogen in de wakkere wereld.

Een bleke, wezelachtige man slaat zo hard op mijn

andere wang dat ik achterover strompel en bijna op de sluimerende Bernard val.

De commotie horend — of wat waarschijnlijker is, uit zijn nachtmerrie ontwakend — opent Bernard zijn ogen en ziet hetzelfde als waar ik naar kijk.

Een kamer vol vampiers.

HOOFDSTUK VIJF

DE OGEN VAN de vampier die me sloeg veranderen in spiegels terwijl hij Bernards blik opvangt.

“Je gaat de keuken in en gaat daar tien minuten zitten,” zegt hij met een honingzoete stem met een licht Schots accent. “Daarna vergeet je dat we hier ooit zijn geweest. Begrepen?”

“Ja,” zegt Bernard op de robotachtige toon die mensen vaak aannemen als ze onder glamour staan. “Ik zal gaan.”

“En vergeet,” zegt de vampier.

“En vergeet.” Schaamteloos laat Bernard ons zijn harige lichaam zien terwijl hij naar zijn bestemming slentert.

Ik doe mijn best om mijn hartslag onder controle te krijgen. “Waar gaat dit over?” Ik haal mijn desinfectiemiddel tevoorschijn en breng een royale hoeveelheid aan op mijn geslagen wangen en aangeraakte arm. Wie weet waar de handen van die

vampier zijn geweest? “Ik was ergens mee bezig.”

“We zijn hier namens de Raad,” zegt de grootste van de groep, een ongewoon onaantrekkelijk exemplaar van zijn soort. Zijn kromme neus zit boven een dunne, naar beneden gerichte mond en zijn bruine haar is slap en vettig. Zijn bleke ogen bevatten echter een intense soort intelligentie.

“Het is waarschijnlijk waar,” fluistert Felix. “Dat is Kaïn, de nieuwe leider van de Ordebewakers. Ik herinner me hem vanwege de *Legacy of Kaïn*. Hij lijkt zelfs een beetje op de man in die gameserie.”

Ik zou tegen Felix willen zeggen dat hij zijn mond moet houden, maar ik wil zijn aanwezigheid niet prijsgeven. Het is niet nodig dat hij als mijn medeplichtige ten onder gaat.

“Waarom wil de Raad me spreken?” vraag ik op een toon die zo kalm is dat het zelfs mij verrast.

“Je zult alleen praten als je wordt aangesproken,” gromt de vampier die me eerder sloeg.

“Je hoeft niet onbeleefd te zijn, Firth,” zegt Kaïn tegen zijn hulpje. Hij verschuift zijn bleke ogen naar mij. “Ik ben bang dat je voor de Raad moet verschijnen om daar meer over te weten te komen.”

Ik tel minstens een dozijn vampiers om me heen. Niet goed. “Moet het?”

“Als je wilt blijven leven,” zegt Kaïn zonder emotie.

“Oké dan. Ik kan niet wachten.”

Hij kantelt zijn hoofd. “Leg de inhoud van je zakken op het bed.”

Voor een vluchtig moment overweeg ik om me een

weg naar buiten te vechten. Waarom heb ik anders al die vechtsporten geleerd in de dromen van beroemde meesters? Het probleem is dat vampiers veel sterker en sneller zijn, om nog maar te zwijgen van het feit dat ik in de minderheid ben.

Zonder naar Pom te kijken, zodat ze niet beseffen dat hij smokkelwaar uit een andere wereld is, haal ik de slaapverwekkende granaat, mijn smartphone van de aarde, mijn Gomorraanse communicatie en de flacon met verdund vampierbloed eruit. Ik leg het voorzichtig allemaal op de gekreukte lakens, die nog warm zijn van Bernard.

“Ik moet haar controleren,” zegt Firth — naar mijn mening iets te gretig.

“Niet doen,” zegt Kaïn hooghartig. Hij loopt naar me toe om in mijn spullen te prikken. Meteen richt hij zich op mijn Gomorraanse communicatie. “Dit is technologie van de Andere Wereld. Het is verboden om het mee te nemen naar de aarde.”

“Oeps.” Ik trek een gezicht. “Ik heb het niet aan de lokale bevolking laten zien, ik zweer het.”

Kaïn knikt naar Firth en de dunne vampier verplettert het apparaat in zijn vuist en steekt de gebroken stukken in zijn zakken. Wat een eikel. Ik ben blij dat ik mijn dure hygiënestaf van thuis niet heb meegenomen. De desinfectiemiddelen van de aarde zijn oneindig veel slechter in het doden van ziektekiemen, maar ze mogen in ieder geval niet in beslag worden genomen.

Ik sta op het punt om naar Kaïn te snauwen voor

het vernietigen van mijn eigendom — communicatie is ook niet bepaald goedkoop, maar Felix fluistert in mijn oortje, “Hij heeft je net een grote gunst verleend. Als de Raad je daarmee zou betrappen, dan zou je in grote problemen komen — nou ja, in meer problemen dan waar je jezelf al in hebt gebracht.”

Goed dan. Misschien heeft hij gelijk. Aangezien hij op aarde leeft, kent Felix alle domme regels hier veel beter dan ik.

Kaïn onderzoekt mijn telefoon voordat hij op de granaat af gaat.

“Dat is om met mijn werk te helpen,” zeg ik snel. “Het brengt mensen in slaap.”

Hij legt de granaat neer en pakt de flacon op. Hij maakt hem open, ruikt eraan en kijkt me met een opgetrokken wenkbrauw aan.

Ik voel mijn bloed naar mijn gezicht stromen. “Het is niet waar je denkt dat het voor is.”

Zijn wenkbrauw gaat nog hoger.

“Ik gebruik dat alleen om de behoefte om te slapen te onderdrukken.”

Zijn wenkbrauw gaat terug naar beneden. “Ik dacht dat zelfs droomwandelaars slaap nodig hadden om te overleven.”

Ik haal mijn schouders op en weersta de drang om op de ironie te wijzen dat een vampier me de les leest over bloedconsumptie.

“Die kun je terugnemen.” Kaïn gebaart naar het bed.

Ik ontsmet de telefoon, de flacon en de granaat voordat ik ze weer in mijn zakken stop. In dit tempo

heb ik misschien nog een flesje ontsmettingsmiddel nodig, tenzij ze me snel doden en dat punt betwisten. En omdat ik al op deze morbide gedachtegang zit, hoop ik dat ze het zwaard of de bijl steriliseren waarmee ze me willen onthoofden, een beetje zoals mensen met naalden doen voor hun dodelijke injecties. Eén ding is zeker: deze vampiers zullen op geen enkele manier bereid zijn om bij een apotheek langs te gaan voor meer desinfectiemiddel, zelfs niet als het op onze route is.

Firth kijkt me in de ogen met zijn kraal oogjes en vormt iets met zijn mond dat verdacht veel op *bloedhoer* lijkt — een denigrerende term voor een vampiersverslaafde, wat ik niet ben. Hopelijk.

Hoe dan ook, het is officieel: vanaf nu is Firth Filth (naar het vuil wat hij is), hoewel ik hem om veiligheidsredenen misschien alleen achter zijn rug om zo zal noemen.

“Wat zat er in die flacon?” fluistert Felix.

Gelukkig lijkt de verdunde oplossing meer op water dan op bloed, dus ik negeer zijn vraag. Het is niet alsof ik in een positie ben om hem te antwoorden.

De vampiers begeleiden me naar een limousine, en we rijden met de snelheid van een raceauto door de nachtelijke straten van Manhattan.

“Ik heb de GPS van de limousine gehackt,” informeert Felix me. “Ze gaan naar het kasteel van de Raad, net zoals ze beweerden.”

Goed om te weten. Als ik nu eens wist of dat goed of slecht nieuws is.

Omdat Felix niets meer zegt, staar ik uit het autoraam om mijn gezonde verstand te behouden. We passeren Times Square, een van de drukste delen van deze stad. Het is zelfs niet met de stilste straat in Gomorrah te vergelijken, maar de drukte zorgt ervoor dat ik me thuis voel. Het is alleen dat er geen mensen op Gomorrah zijn — wat hier wel het geval is.

Het is verbijsterend. De Cognizanten vormen minder dan één procent van de bevolking van de aarde, maar van wat ik over de homo sapiens van deze wereld weet, als ze van wezens met krachten zoals de onze zouden weten, dan zouden ze ons als een bedreiging zien en dienovereenkomstig handelen. Ik weet niet of ze ons zouden vangen voor vivisectie of ons gewoon weg zouden vagen, maar ik weet zeker dat de uitkomst niet leuk zou zijn. Dit is de reden waarom we ons bestaan onder strikte geheimhouding houden. Het gaat zo ver dat de geheimhouding met een barbaarse praktijk genaamd het Mandaat wordt afgedwongen, die iedereen die dom genoeg is om op geavanceerde door de mens gedomineerde werelden zoals de aarde over de Cognizanten te praten tot de dood veroordeelt.

Misschien is dat wat de vampiers willen. Ben ik lang genoeg op deze wereld geweest om die stomme Mandaatceremonie nodig te hebben? Ik dacht dat je er om moest vragen — en als je van plan was om je op aarde te vestigen. Ik betwijfel of je als een VIP naar de ceremonie wordt begeleid.

Felix geeuwt in mijn oortje. Ik kan hem nu wel

wurgen. Het laatste wat ik nodig heb is dat mijn slaaptekortsymptomen weer omhoogkomen.

Hij gaapt weer.

Dat doet het. Ik ga stiekem met mijn hand in mijn zak, haal mijn telefoon tevoorschijn en stuur een berichtje, *Ga een dutje doen*.

“Wat?” zegt Felix. “Ik ga geen —”

Alsjeblieft, app ik. Ik verstop mijn telefoon voordat Filth me ziet en hem breekt zoals hij met de Gomorraanse communicatie had gedaan.

“Weet je het zeker?” mompelt mijn vriend.

Ik draai me om zodat de vampiers het niet kunnen zien, laat voor de camera op mijn kraag een duim omhoog zien en vouw mijn handen in elkaar alsof ik in gebed ben.

“Oké, goed dan,” fluistert hij. “Als ze je echt meenemen naar de Raad, dan kan ik sowieso niet veel voor je doen.”

Geweldig. Ik ben nu zoveel kalmer.

Als we buiten de stad zijn, besluit ik dat Bernard genoeg tijd heeft gehad om terug naar bed te gaan. Dat betekent dat ik kan terugkeren naar zijn dromen, mijn werk af kan maken en Valerian het rekeningnummer van mama’s ziekenhuis op Gomorrah kan mailen. Hopelijk betaalt hij nog steeds als ik dood ben. Ik hoop echter dat ik het overleef. Het geld van deze klus dekt alleen de openstaande rekeningen, niet haar toekomstige verblijf.

Maar dat is al zorgwekkend genoeg.

Het is tijd om te droomwandelen.

Er zijn verschillende manieren om in dromen te komen. De klassieke methode is om zelf in slaap te vallen, wat dankzij het vampierbloed dat ik heb ingenomen en al deze existentiële angst moeilijk kan zijn. De strategie die ik de laatste tijd vaker heb gebruikt, is om een dromer aan te raken — zoals bij mijn legitieme therapiecliënten, illegale werkdoelen à la Bernard, en heel vaak Pom, de looft om mijn pols.

Ik schuif stiekem een hand naar Pom. Het laatste wat ik wil is de aandacht op zijn bestaan vestigen. Als een looft brengt Pom negenennegentig procent van zijn leven door in REM-slaap, waardoor ik een toegangspoort heb tot de droomwereld die altijd binnen handbereik is. Nou, bijna altijd — hij is, bij een super zeldzame gelegenheid, wakker. Hoewel je het in de wakkere wereld niet zou kunnen zien door naar hem te kijken. Hier is hij hoe dan ook een armband van bont.

Ik streel hem om mezelf te kalmeren en concentreer me op mijn intentie om in zijn droom te gaan.

Net als wanneer ik een andere slaper aanraak, spannen en ontspannen mijn spieren, ruik ik ozon en ervaar ik het gevoel van vallen terwijl de limo om me heen donkerder wordt en ik de wereld van wakker zijn vaarwel zeg.

HOOFDSTUK ZES

IK BEVIND ME weer in mijn droompaleis. Geweldig. De vampiers zullen geen idee hebben — er is een reden dat ik wat in wezen een parasiet is die om mijn pols leeft, verdraag.

“Wat?” Pom verschijnt voor me in de meest boze tint rood die ik ooit heb gezien. “Ik kan niet geloven dat je het P-woord hebt gebruikt.”

Ik maak mijn haar en ogen extra vurig. “Hoe vaak moet ik je nog vragen om niet in mijn gedachten rond te snuffelen? Je mag alleen boos zijn als ik iets gemeens zeg met mijn mond.”

“Maar een *parasiet*?” De punten van zijn oren gaan van rood naar blauw. “Ik ben een symbiont.”

“Tuurlijk.” Ik vlieg naar boven en ga naar de toren van slapers. “Wat jij wil.”

“Dat moet je menen.” Hij zoemt voor me, zijn oren worden weer rood.

“Als je erop staat om deze discussie te voeren, laat

me je dan iets vragen: ben ik wel of niet je voedselbron?”

“Bij wijze van spreken. Ik haal mijn voedingsstoffen uit je bloedbaan.”

“En waar gaan je metabolische bijproducten heen?” Zelfs als ik de vraag stel, huiver ik bij de beelden die het genereert.

Pom wordt een tint bleker. “Je bedoelt zoals scheten en poep? Ik denk niet dat ik die dingen doe, maar als ik dat deed, denk ik dat het in je bloedbaan zou gaan. Maar je lever —”

“Zit er niet om me te redden van looftpoep, dat weet ik zeker. In ieder geval, hoe noem je een schepsel die op deze manier van iemand leeft?”

Hij vliegt om me heen. “Als het nutteloos was, zoals een teek, dan zou je het terecht een parasiet noemen. Maar als het nobele wezen de gastheer voordelen biedt, dan is het een symbiont.”

“Voordelen?” Ik vlieg over de trap. “Wat zijn die voordelen? Naast mijn ogen met extreme schattigheid laten stralen en me helpen om in de droomwereld te komen — voor beide dingen zou ik hypothetisch gezien een koalabeer kunnen gebruiken. Wist je dat koala’s tot tweeëntwintig uur per dag slapen? Dat is maar een uur en vijfenvijftig minuten minder dan jij.”

Hij zucht. “Je kunt een koala niet van wereld naar wereld meenemen. En ik doe meer voor je dan je denkt. Ik help je om slank te blijven als je te veel calorieën consumeert en —”

“Wacht.” Ik vertraag om in zijn grote, onschuldige

ogen te kijken. “Bedoel je dat ik eruit begin te zien als een varken?”

“Nou... Ik help je ook om je eetlust te reguleren.”

Huh. Dat kan verklaren waarom ik de laatste tijd niet zo hongerig ben geweest. “Dat wist ik niet.”

Hij blaast zich op. “Er is veel meer dat je niet over loofts weet.”

“Jij wint,” zeg ik, vooral omdat we de toren hebben bereikt en ik me op Bernard moet concentreren. “Je bent een symbiont.” Binnensmonds voeg ik eraan toe, “Zoals darmbacteriën.”

“Dat hoorde ik,” moppert Pom terwijl ik naar Bernards nis zweef. “Maar wat denk je? Als het om mensen gaat dan zijn jullie Cognizanten als parasieten. Jullie zouden zonder hun geloof in jullie geen krachten hebben. Je zou niet —” Hij stopt en ziet mijn terneergeslagen uitdrukking. “Het spijt me. Dat was gemeen.”

Ik wuif afwijzend. “Nee, je kunt me een parasiet noemen als je wilt. Ik had gewoon gewild dat ik mijn werk kon afmaken.” Ik kijk teleurgesteld naar het lege bed van Bernard.

“Oh, ja, hij slaapt niet meer,” zegt Pom. “Probeer het over een paar uur nog eens. Hij komt straks vast wel terug.”

Ik doe mijn best om een gedachte te onderdrukken in de trant van *ervan uit te gaan dat ik nog een straks heb*. Het is niet nodig om de kleine man ongerust te maken.

Pom houdt zijn hoofd schuin. Heeft hij die bezorgdheid toch opgemerkt?